

Розгортувач простору
Лілія Ніколаєнко

Василь Юдов

Истории попаданцев #1

Ви думаєте, що потрапити в інші виміри буття неможливо? Це просто, якщо у вас є кумедний і казковий друг – Розгортувач простору. Цей маленький добрий котик, схожий на клубочок теплих ниток, має на тілі чарівну кнопку. Той, хто її натискає, одразу переноситься в іншовимірну реальність. Завдяки новому другові наша героїня Оленка побувала на чудернацькому острові, де ідуть дощі з цукерок та живуть добрі монстри, у Жаб'ячому лісі, де мешкають Заздрощі, Нудьга та Лінь, а також опинилась у Шоколадному місті, куди, мабуть, мріє потрапити кожна дитина! А чарівний котик понад усе мріяв повернутись додому – у країну, де він був принцом і звідки його вигнала зла фея. Чи зможе Оленка допомогти своєму пухнастому другові перемогти несправедливість?

Лілія Ніколаєнко, Василь Юдов

Розгортувач простору

Коли закриваються віконниці і весь навколишній світ занурюється у тінь великої Невідомості, на небі розсипаються крупинки людських долі. Вони складаються в шляхи-дороги, для кожного непередбачувано цікаві, інколи важкі. Серед доріг є свої тупики і перехрестя, є мости і обхідні шляхи, є засідки і поля брані, є тихі заводи спокою і бурхливі танці-карнавали святкових площ.

Так от, коли на небі розсипалася зоряне борошно Великого помелу, дівчинка вже спала безтурботним сном. Так, мабуть, було би завжди до самого її повноліття, а після – до заміжжя. А ще після – до отримання медалі за звичайне прожите життя.

Однак сталося те, що могло б і не статися, але трапляється тому, що, мабуть, десь чхнув маленький комарик, а на небі через це спотикнулася фея Кошмарка. Ясна річ, фея нахилилась і підібрала те, за що спотикнулася. Покрутивши «те» або «це» у руці, і не помітивши в ньому якої-небудь потреби, жбурнула його куди подалі.

І полетіло «те» або «це» куди очі дивляться, а саме в кімнату, де спала наша дівчинка. Воно всю ніч тихо лежало на краю письмового столу, біля розкритого шкільного щоденника із оцінками. Щасливе сонце і прекрасний ранок розбудили усіх.

Дівчинка граційно потягнулася у своєму ліжечку і відчула, що на неї хтось дивиться, від чого їй стало незручно, бо хтось її роздивляється розніженою

після сну, відкриту і неприховану, як цукерку без обгортки. Залишивши під ковдрою щілінку, дівчинка стала підглядати у свою кімнату і таки помітила на своєму письмовому столі, де вона завжди готує домашнє завдання, чудернацьке створіння...

Створіння нагадувало білу плямисту кішку, згорнуту в клубок, із лапками, як у іжачка, ще й мало до десятка кругленьких вушок... Допитливі оченята, що поблискували над кумедним кирпичним носиком з цікавістю вивчали все довкола і час від часу задивлялись на дівчинку.

– Ти що таке? – Поборовши свою неспіливість спитала дівчинка, скинула ковдру з обличчя і сіла на ліжку.

Створіння посміхнулося безмежно веселою і довірливою посмішкою і дивно похливаючою мовою заговорило.

– Я не «що», а «хто», і не «таке», а «такий». А ти, судячи із твого щоденника, є Олена Перемога, учениця дев'ятого «А» класу. Цікаве у тебе прізвище, а оцінки йому не відповідають. Правильно було б, щоб тебе називали Олена Задніх-пасе... Хе-хе... Та світ людей, я так зрозумів, не любить правди...

– Ти хто такий і чому нишпориш у моїй кімнаті? – Обурилася дівчинка. – Я тебе не просила заглядати у щоденник.

– Гаразд, я представляюся...

Створіння виструнчилося на задні лапки, підійшло ближче до краю стола, нахилило свою вухасту голову.

– Я Останній Розгортувач Простору, коронований Принц Великого Мізерництва у Необчислених Територіях Лонів, Володар Живої Червоної Кнопки, Хранитель Зібрання...

– Стоп! Коротше! – Перебила принца дівчинка.

– Зрозумів. У тебе слабенька пам'ять. Коротше, звати мене Розгорт із країни Лонів.

– То що ти робиш у моїй кімнаті?

– О, я нещасний принц, – вухастий котик став широко сумний і згорьований, голос затремтів так, що міг пробити на сльозу, – Я нікому не потрібний. Мене жбурляють кому не лінь і куди не лінь, особливо це стосується дурної Кошмарки... Це вона мене кинула куди-небудь, аби з-під ніг... Така моя нещасна доля...

– Як це куди-небудь? Ти у моїй кімнаті і нишпориш у моєму щоденнику, стоїш на моєму столі! – Дівчинка отямилася від перших вражень і вже з цікавістю будувала взаємовідносини із непроханим гостем, а заодно вдягала джинси і футболку. – Можеш повертатися додому, я тебе не тримаю.

– О, моя нікчемна доля! Я не можу повернутися додому, бо я Останній Розгортувач Простору. Якби був іще хоча б один Розгортувач, тоді я міг би

повернутися додому у свою чарівну країну Лонів, до своїх безпосередніх обов'язків принца, до своєї...

– Не розумію, до чого тут ще один? – Знов перебила дівчинка плаксиву мову гостя.

– Що тут не зрозумілого! Ось бачиш у мене на грудях червону кнопку. Натисни її і нічого не бійся.

Дівчинка кілька секунд вагалася, але ж вигляд котика став такий сумирний і щасливий, що нічого поганого не передбачав. Вона підійшла і натиснула кнопку.

Враз у кімнаті стало так темно, що не було видно нікого і нічого, лише зорі, мов крупинки, розсипані довкола, але і вони поблискували не довго. Спалахнуло світло і дівчинка разом із принцом опинилася на мальовничій лісовій галявині. Дерев лісу були схожі на людські руки із багатьма пальцями. Листочками для дерев слугували каблучки різноманітних форм. Каблучок було так багато, як листя на деревах. Вони дзвеніли золотим блискучим шаленим дзвоном, опадали у траву, і кожна травинка була золотим ланцюжком на кінці якої блищав діамант. Враження було таке, що весь світ довкола – це чиясь скарбниця... Принц-котик знайшов місце на поваленому сухому дереві серед галявини, що нагадувало пластмасову руку манекена.

Дівчинка з безмежним переляком роздивлялася чудасію незвичного пейзажу і через силу вимовила питання:

– Де я?

– А я звідки знаю? – знову сумно говорив принц, – я Розгортувач Простору. Ти натискаєш кнопку, а я розгортаю простір, згідно твоїх потаємних думок. А де це знаходиться, як звідси вибратись – я не знаю. О, це моя нікчемна доля – розгортати простір для усіх, крім себе! Тому я не можу потрапити додому. Кожен розгортає своє і дуже далеко від країни Лонів. А хто ще й знає, що я розгортаю простір, той просто мене викидає, як непотріб. О, я нещасний, нікому не потрібний принц...

– Як я повернуся додому? – страх дівчинки перетікав у гнів на невеликого вухастого котика, – Говори, як мені бути вдома!

– Не знаю я! Ми потрапили туди, куди хотіло твоє потаємне... Може колись ти позаздрила комусь і тобі закортіло мати каблучку. Бажання забулося, а потаємний слід бажання залишився. І ось ми тут.

– Я бажаю додому! Давай швидко натисну кнопку! Я хочу додому!

– А це точно твоє потаємне? – знову котик став щасливий і потрібний, – бо якщо у тебе є багато інших потаємних думок, то знову розгорнеться простір, який невідомо де і невідомо що...

Дівчинка важко зітхнула, втомлена надокучливим базіканням чарівного кота. Вона підійшла до принца, протягнула тоненький вказівний пальчик і натиснула на кнопку так, що котик аж затремтів, як старий будильник. Золотий пейзаж коштовної галявини почав згортатися, ніби листок паперу в

чиїсь міцній руці. Дівчинку і принца тягнуло униз, у темне провалля Невідомості. Вони намагалися зачепитися за пластмасові гілки, але ті ставали слизькими та мокрими, і блищали, наче омиті золотим дощем.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию (<https://www.litres.ru/vasil-udov/rozgortuvach-prostoru/?lfrom=362673004>) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.